

la vida. Una decisió impròpia d'un muntanyenc de la seva experiència. Mossèn Jaume prengué aquella decisió agosarada perquè en un altra ocasió, uns anys abans la cosa li havia anat molt bé. Fou baixant de l'Aneto en ocasió de la seva primera ascensió l'any 1906. Se'ls havia fet tard i s'adonaren que no podien tornar pel camí de pujada, ja que la nit els hauria sorprès a mig camí. Determinaren provar sort per la cresta de Llosàs ja que tenien la intenció de tornar a Benasc el mateix dia, i l'endemà festa de Sant Jaume celebrar-hi missa.

No havia baixat més de 300 metres per la vessant Nord, que ja es trobà el pas barrat per continuar baixant. La més petita pèrdua d'equilibri el precipitaria daltabaix. *"Encara que no vaig tornar a mirar aquella timba esfereïdora, veia la mort al darrera meu glatint-me i ben arrapat d'ungles allà on podia, somiava que d'un moment a l'altre la mà cedia i jo rossolava avall, quedant esmicolat sobre les roques cantelludes de l'abisme"*.

Superant grans dificultats va aconseguir guanyar de nou el cim, recuperant un raig d'esperança. Després de l'estona passada en aquella tensió d'esperit que quasi li esgota les forces, va pensar no tornar a embolicar-se per llocs desconeguts i baixar pel mateix camí que l'havia dut al cim. Però és clar tampoc és tan fàcil com sembla reconèixer el camí enmig d'aquells enderrocs de dents i crestes. Si bé al principi l'anava seguint amb certa facilitat després errà el camí, però ja havia fet tard i no era possible tornar enrere, calia

tirar avall costés el que costés. La corda prou la duia cenyida al cos, però en desconèixer la tècnica i anant sol no li feia cap utilitat. Tornava a veure's perdut. La canal era dreta i afinada, les mans anaven tenyint de sang aquelles parets, però no se'n sentia, estant amb l'ai al cor de pensar que algun extraplom li tallés el pas o que li fallés una presa. Per sort no passà ni una cosa ni l'altra i començà a reconèixer el terreny trepitjat al matí. *"Esforços titànics realitzats sols amb l'ajuda de Déu m'havien salvat la vida, i de mon cor sortí un himne d'agraïment mentre reposava una mica, posant-me en marxa de seguida, puix els companys havien baixat poc a poc i m'esperaven en el bosc de pins que ombreja el riu Monestero"*.

Així amb aquesta descripció èpica i heroica consumà l'ascensió a l'Encantat Oriental, tal com diu el propi autor amb un estil sorneguer *"Amb tot i ésser aquesta ascensió tan abundant en peripècies i fondes emocions, tingués, ni abans ni després, cap conseqüència desagradable. Estàvem salvats, i amb els ossos a lloc a l'establiment balneari de Caldes de Bo"*.

La realitat que ha quedat per a la història és que aquell 9 d'agost de 1911 després de 6 hores d'esforç continuat amb la roca, aquell mossèn amb una tècnica autodidacta, intuïtiva i agosarada acabava de realitzar la primera ascensió en solitari, primera per la vessant Est, i primera nacional a l'Encantat Petit.

Josep Castells i Gironès

35è. Aplec Excursionista dels Països Catalans. L'Alguer

El proppassat pont de Tot Sants, entre el 29 d'octubre i l'1 de novembre tingué lloc a la ciutat de l'Alguer a l'illa de Sardenya la 35a. Edició de l'Aplec Excursionista dels Països Catalans organitzat pel Centre Excursionista de l'Alguer (CEA) amb una àmplia participació del moviment excursionista de totes les terres de parla catalana.

Tal com va recordar Marco Tedde Síndic de l'Alguer en el parlament del discurs d'obertura de l'Aplec, el Centre Excursionista de l'Alguer en organitzar la trobada va aconseguir aplegar la xifra més important de catalanoparlants que mai aquella ciutat havia acollit. Comptant amb la col·laboració de diverses entitats públiques i privades que amb la seva implicació van contribuir a l'èxit de l'Aplec, entre les quals cal senyalar: el municipi de l'Alguer, Fundació Meta, el Parc de Port Comte, l'Àrea Marina Protegida de Cap de la Caça/Illa Plana, la Marina Militare Italiana, el Grup Forestal de Sardenya, la So-breintendència Arqueològica de Sassari, la Federació

d'Entitats Excursionistes de Catalunya, que va ser-hi present per mitjà del seu president, Jordi Merino, la Generalitat de Catalunya i altres.

El programa d'activitats fou com en altres Aplecs, extens i variat, per tal de satisfer totes les preferències i tot tipus d'excursions: des de visites a les mines, a les torres de guaita costaneres, excursió a la Punta Caparone, o al Monte Mannu, seguiment del camí dels Pelegrins. L'opció de fer alguna ruta en BTT, excursió al Cap de la Caça o a les àrees protegides de Port Compte, l'Illa Plana i la Foradada. Es pogué visitar alguns dels búnquers disseminats per la costa, que foren construïts durant la II Guerra Mundial.

Cartell de l'Aplec.

A part de les excursions i visites guiades, es pogueren visitar exposicions com la presentada pel C. E. Pedreguer que disposa d'una recopilació dels cartells de tots els 35 Aplecs que fins ara s'han realitzat. O la presentació per primera vegada a Sardenya de fotografies fetes a la fi del vuit-cents per Eduard Toda